

פְּעוֹלַת צְדִיק

ע"ש מהרי"ץ זצוק"ל - גאון רבני תימן ותפארתם

בראשות מרן הגאון רב יצחק רצאבי שליט"א
פסק עדת דין

לכ"י

קרבה

"שנת השבע"

הלכות שמייטה לפי שיטתו
מאת רבני בית ההוראה
"פעולת צדיק"

המחיר: 22 נ"ח

מצות מסורת

מצות טבון וכות עבודת יד שנומרה משעת קציריה

הודעה חשובה!

הכתרת חתני שלחן ערוך המקוצר
תקיים אי"ה ביום רביעי כ"ג ניסן ה'תשע"ד
בבית המדרש "פעולת צדיק"
רחוב מהרי"ץ 4, בני ברק.
המעמד יפתח בתפילת מנחה בשעה 19:00

והיה מהניר קדוש

ישנה קושיא ידועה ומפורסתה. הרבה לומדים תורה בישיבות הקדושים ובכוללים, למה לא רואים הבה ת"ח מורי הוואות בישראל? יש כל קר heraldה כלולים, שירותות ומאות, אולי אלףים. המצויאות העוגמה טופחת על פניו, הרבה לא זכו לכתרה של תורה, מה הגורם לזה? התשובה היא, שהרצחה לזכות לכתרה של תורה, חייב להיות מחובר עם הקב"ה. מי שנשייע עם הקב"ה, תהיה לו סיועת דשmania מיוחדת, שהיא ת"ח אמרית. אבל מי שקשר לעווה"ז, יהיה קשה לו בקר. זה כמו בעל ואשה. אדם מתחנן, ואישה כשרה עשו רצון בעלה". אבל אם היא לא עשוה את רצון בעלה, אם היא אוהבת דברים שבעה לא אוהבת, את מה שהוא שונה, אז ישנו ריחוק,ומי יודע להיכן גיעו, אחריתה מיישורנה:

על שלשה דברים מתריעים. הדבר הראשון, שמייתך רדי. בזמנים הקדומים, לא היה בכלל ערוצים חרדיים. היה ברור לכל בר דעת, שאין לנו עסק עם הרשות של חילונים. הם מושדים תכניות, שאינם ברוח ירושלמי סבא. אבל היום, יש רדי חרדי, הדבר גרם ביטול תורה גדול מאד, במקום שאנשים עוסקו בתורה מאוזנים לכל מיני תכניות אקטואליה, שעשועונים וחידונים, כל הזמן הולך לריק, יש ראיונות, כל מיני חידושים, זרים חרדים. התורה מונחת בקרון:

דבר שני, קריית עיתונים חרדיים. ישנו רדי, ישם עיתונים. שמעתי פעם רמז, על הפסוק "רק רע כל היום". הדבר כתוב על הדור המבול. רק ר"ע, ר"ת ר"ק רדי עיתונים כל היום. כירבה רעתה האדם בארץ וכל ציר מחשבת לבורק רעל כל החיים:

יצה"ר ראה שהוא לא יכול לפתח את האדם לקרוא עיתונים חילוניים, אז הוא נותן במוחו של אנשים חרדים שיזיאו שביעונים ועיתונים חרדים. אבל אתם יודעים, כמה עיתונים ישם הימים? הרבה עיתונים. אפשר להיות בקי בכל זה, עיתונים עבים ממש, וחוורות גלויות. זה מוציא וזה מוציא, בלי סוף. ממש הכספיו את השrix. אפשר למצאו יהודי שומר תום, שורף שעותROT על כל מיני מאמריהם, קורא אותם, שירים, כתבות על צבא ומדינה, ובפרט בשבת קודש, תחת היותו עובס בתורתנו הקדושה, מעדייך לךרא במוסוף שביעי. עכשיו ישנה "תפילת מוסוף". לבוד שבת, יש לו תוספת... הימים יש לו זמן פנו, א"כ הוא מלא את ראשו בהרבה "חידושים". אווי לעניין שכך רואות. התורה מונחת בקרון זוית:

הדבר השלישי, יצאה לבית מלון. אני מדבר על יצאה לבתי מלון בהנלה חילונית, זה פשוטא. אבל גם אפשר יצאה לבתי מלון בקשרות מהדרין, אפילו שרואה אין שם. מצה שומרה משעת קציריה, מהדרין מן מהדרין. אבל גם פה מצא יצה"ר להפיל את שומרה תורה בראשתו. יש אצטלא, כל מיני ארגונים חברות חרדים, אדם מותיר לעצמו לנפש בכל מני בתים מלון, מאבד את הרוחניות ואת הקדושה ע"י ההשתתפות במקומות האלה. הופעת קוסם חרדי או זמרם חרדים מופיעים, או סרטים "מבקרים". בודאי זה לא מוסף ליראת שמים שאדם זוקק לה, ואוי לאזנים שכך שומעות:

ובסופה של דבר, כתוב במנורת המאור, שזהו חטא של אדם הראשון. הרי יש את עז החים ועז הדעת. עז החים זה בסדר. אבל מה זה עז הדעת? מה החטא בעז הדעת? אדם רוצה לדעת על זה ועל זה. מה קורה שם ושם? ואין זה קרה? זה חטא של אדם הראשון. אדם לא צריך לדעת, את כל מה שקורובה בעולם. וכי אתה שהר צבא? שאתה צריך לדעת מה העשה שם ושם? אתה מי"עץ למשיחו? דעלך, מה חובתך בעולם:

המקום בדור הוא יזכירנו, שלא ניבוש ולא ניכלם ולא ניכשל לעולם ועד. אכי"ר.
על פי הספר "יחיל מדבר"
בתוספת נופך כמובא בשער יצחיק פרישת משפטים ה'תשע"ד

לבישת בגדיו ומנעליו של-מה?

שאלה: האם מותר להשתמש במנעלים של-מת, רהינו ללבושים. היש הבדל אם המשמשים הם בניו או אנשים אחרים, וכן אם יש הבדל בין מנעלים ישנים להדשים, או בין של איש ושל אשה:

תשובה: הנה מין הדין ברור שאין שום איסור בדבר, כי אין בש"ס ובפוסקים הראשונים שורש וימוד להימנע מכך. אכן כפי הנשמע ישנים הנוהגים להימנע מזה בשאר קהילות (ויתכן גם קצת בקהילותינו) ווורקים אותם, או אף מתחכים ומאבדים תחילה שלא יבוא מישחו בספר חסידים להר"י החפץ סימן תנ"ד שיש סכנה בכך. אמנם כמו רבוთא כתבו כי אדרבה העושה כן עבר על כל תשויות, ודעתם שבדברי הר"י החפץ נפלח ט"ס וצ"ל מנעלים של מה בה"א, ר"ל עור בהמה שמתה כמבואר בחולין דף צה. שיש סכנה בכך שמא מטה הבהמה מנשיכת נחש ונבלע הארים בעור. ויש שקיבלו דברי הר"י החפץ כמהותיהם, וכתבו שככל הקפידה אם היו המנעלים ברגilio בשעת מיתתו או עכ"פ קודם לכך חלי, ויש שהילקו באופן אחר, כיועין אסיפה דבריהם ובירורם, בשות יב"א חלק ג' סימן ה', ובשות שבט הלויל חלק ד' סימן קנ"ב אותן ב', ובשמירת הגוף והנפש סימן ע"א:

ב"ד יצא לאור סדר קידושים והבדלות מהדורא חדשה, מפוארת ומתקנת בכתב גדול ובהיר בכrica מריהיבת עין.

המחיר: 32 נ

ברם בקהילותינו המנהג פשוט והמקורי היה שלא חששו לכך כלל ועיין, ואפילו כשהיו המנעלים עליו בשעת מיתתו, כאשר נתרבר לי גם מהרבה תלמידי חכמים, ומכללים הרש"ץ וצ"ל. רק ישנים שאינם מתחילה לחשוף בהם אלא לאחר שנים עשר חדש מימותו, וכן בשאר בגדיו. ורגילים הם שאחורי מיתתו אוספים כל בגדיו ומנעליו [ובנדדים שהוא עליו בשעת מיתתו, מכביםים] ומפדרים ומניחים למשמרת

במקום נפרד, ולאחריו שנה מוחלקים לכל מי שרוצה או זוק. ונראה שהחטטם לכך מפני כבודו, בדרך שנוהנים שלא לישב במקומו בבית הכנסת, וכיועין במ"ש בס"ד בשלחן עורך המקוצר הלכות יציאת האבל מביתו סימן קצ"ג סעיף ח. اي נמי מפני עגמת נפש שתהא לבביסתם. ועוד, כדי שלא ייראה באילו שטחים בmittato להשתמש מיד בגדיו, ובפרט אם מוחלקים אחרים שאינם מבני הבית. ושמעתה מספרים על מת אחד שבו קרוביו החלק בגדיו אחרי שששה החדשין, ונתגלה לאחד מהם בחולם בטעונה מדועם הם מוציאים אותו מן הבית. ואם הבגדים או המנעלים בלבד, שכבר אינם ראויים לאחרים, יש שאיןם וורקים אותם סתם אלא שורפים דוקא ולא ידעתו למלה. ולא מצינו שנשרפים אלא במלך שמת כדאיתא בסנהדרין דף נב: וברמ"ט פרק ב' ממלאים הלכה א', הגם כי כל ישראל בני מלכים הם, ובכל העניינים דלעיל אין הבדל בין איש שמתר, בין אשה שמתה:

זה שלא חשו אפילו למנעלים, ballo הוי בדברים רבים לא חשו בקהלותינו לדבריו ולצוואותיו של ר' החסיד, עיין לעיל בתשובות החלק א' סימן קס"ז אות א', ובשלחן ערוץ המקוצרaben העזר הלכות שידוכין סימן ר'ה סעיף ז'. ומכל מקום נראה לענ"ד כיון דקיימת לנו חмерה סכנתא מאיסורה, שומר נפשו ירחק, על דרך שכבתתי בס"ד בשלחן ערוץ המקוצר יורה דעתה הלכות הדברים האסורים משום סכנתא סימן קל"ט סעיף ג':

תשובה מロン הגאון הרב יצחק רצabi
שליט"א
מוחך שווית עולת יצחק חלק ג' כת"י

וחיה הקב"ה את הצבאים ועמדו על רגליים. אמר משה לזקן, נשבע אני בני שיחיה את הצבאים, ואין להם לא בשר ולא גידים, שלא עשית קנויניא על הביך. זקן נשבע, לא אכלתי לא שלחתך לא יד, לא נגעתי בכבר:

הלו כבמדבר וצמאו למים, לך משה את המטה, וחוזיא להם מים מנצח החלמיש, עד ששתו ורוו. אמר משה לזקן, נשבע אני בני שחוזיא מים מצור החלמיש, שלא שלחת יד בכבר. נשבע זקן, שכואה חמורה כבראשונה, שלא שלח בה לא יד ולא פה. אמר משה נלך בך. הלו וצמאו שם עיר אחת, והוו בני העיר בוכים בכיה גדולת, לפי שהוה להם זקן אחד והוא להם כאב, נגראה שחזק היה כבוק רأس עיר, ומית באוטו הרים. אמר להם משה, למה אתם בוכים כולכם? אמרו, תהי נפשינו תחת נפשו. אמרו, היה טוב יותר שאנו נמות במקומו, עדיף שהוא זה שיחיה. משה רבינו ראה שהם מצעריהם מאד. ריחם עליהם משה, ונתפלל על המת, והחיהו במטה. אמר משה זקן, נשבע לך אני בני שיחיה את המת, שלא שלחת יד בכבר. ראיית כבר נס שלישי. נשבע זקן שכואה חמורה, שלא שלח בו לא יד ולא פה. אמר משה, שוה מדור עשירי:

עד שהלו כבמדבר, נפנה משה לעפקידו. אמר לו לזקן, אנייה המטה אצלך, עד שאליך ואטהר את עצמי בזו הbara. הוא ידע שהזקן עלול עכשו לגונב את המטה. אבל הוא רצה לנסתו אותו. עד שהליך משה מעמו, נתיעץ אותו האיש בעצמו ואמר, זה המטה שעשה משה כל הנשים הללו, אלק ואחותו ואחיה בו את המתים. יש לי להזכיר את העשות בו נסים ונפלאות. כך אמר זקן הרישׁ הזה. עד שהגניע לכפר אחד, זקן הזה הלהך, עזב את משה שם שיטבול. והיה שם תינוק, שיש לו ממון הרבה. מצא תינוק שיש לו חרבנה כסף, נגראה קיביל יורשה או מצאה מציה. בא אותו זקן, והיה לו לתינוק. ולקה את ממונו. הוא לא רצה שיראהו שלקה לו את הכסף. ולא ידע, כי לא להנמ אמור, ולא כל והיה סבור שייעשה במשה. ולא ידע, כי לא להנמ אמור, ולהגינוי על התינוק, להזכירם שווים. ראו האנשים, שהזקן מתחשק עם התינוק ומנסה להחיזתו, והבינו שהוא זה שהרגנו. תפשתו, והוא מכים אותו, מבקשים ממנו את נפשו. ורק משה אחריו, ומצאו בצער גDEL ומקשים להרנו, על דרכ נפש תחת נפש. נתפלל משה והחיה את התינוק, והצילו מן המות. לפיו שאמור רוזל, כל החילך הוא וחבירו ארבע אמות, הקב"ה מעביר עליהם את הדין:

עד שהלו, מצאו שם נחל. ועשה משה בתפילהו שלוש קריות מן העפר. שלש ערמות, מלשון קרוי. ובתפלתו נהפכו ונעשו זהב. ערמות העפר, נעשו זהב. אמר משה לאוטו זקן, ראה מה עשה הקב"ה לנו.

תראה איזה נס, מהעפר נהיה זהב. אמר לי, מי יטול וזה הזהוב? בעת השמעו איזה פקחות, אמר לו משה, מי שאכל את הביך, ייקח שניים. ואחד למי שלא אכל. יקבל שנים, אם לא כדאי לו שלא אכל, יקבל רק אחד. וממי שאכל, יקבל שנים, אם לא כדאי לו להפיכך את השני. אמר לו זקן, אני הוּא שאכלתי את זה, והזדה אחר ששבע כמה שבעות. אמר לו משה, בבקשתה מך, טול הכל. משה רבינו החיאש ממנה, כמה שנסה לתקן אותו, אני מצלייה. הוא השאיר לחקב"ה, שיטפל בו:

וחילך משה ונעלם ממנה, ולא ידע אותו זקן היכן הלהך משה. אה"כ נצטר עאותו זקן על הזהוב, עד שעברו אנשים ערביים וענדים גמלים. אמר לחם זקן, בואו שאו זהוב, ונחلك אותו בישוב, ואני אטול שני שלישים ואתם שליש. אמרו לו, אנחנו רעבים, אלא לך ותנו סעודת מזאות העיר, ונשיב את נפשנו. מיד הלהך ותיקן להם סעודת, ועשה מהם פם המות בתוך הפת. הרי זקן אינו ציריך אותם, אלא את הנמלים, لكن הביא להם אוכל שבתוכו סם המות. הריינו עושה פם המות, כדי שימותו. ואני אטול את הנמלים, ואישא את הזהוב עליהם, ולא יטלו הם את הממן. והם חשבו, אהרי שיביא לhom את הסודורה, יחרגו מהו ויטלו את הממן. ביוון שבא, התיזו את ראשיו, אכלו את חפת ומתו. נשר המן וונגלים למי שבראמ:

ונטור כתיב י' שהובא בנסיבות מותר פרשת כי תצא ושער יצחק פרשנות שופטים התשע"ד

מעשה רבינו ע"ה, שהיה רועה במדבר. נראה לו מלאך, בדמות זאב לבן. עד שבא אצל, אמר לו ארצו זאב, שלום عليك, אדוני איש השלום. היה מתירא ממנה משה. אמר לו, בבקשתה מך, תנ' לי אחד מן הצאן, אני רעב. אמר לו משה, אין חיות מלולות. והוא דבר מוזר, וכי ישנה היה המדברת? אמר הזאב למשה, אתה, שעתידה תורה להינתן על ידך, ותראה העדרות ממעשה האtan, ותאמר בר? הרי על ידך תינתן התורה, ואתה יודע ברוח הקודש שהאתן דבר, א"כ מה אתה מהפלא שזאב לדבר? תנ' לי ב מהרה, שאלך לדרכו ואעשה רצון יוצריו. משה רבינו עדיין לא הבין שזה מלאך, והשך שהוא זאב. אמר, הצען האלה אינם שלו, כי הם שליטתו חותני, והتورה אמרה, והחיות בקיום מי"י ומישראל, ואני אני אלא שכיר. אני יכול לחתך לך בILI רשות. ויעקב אבינו, בשחה רועה צאן לבן, אמר, חייתי ביום אכלני תרבך וברוח בלילה. וכן אמר רוזל, בעלי אמונה, אין אדם יכול לעמוד במחיצתן:

אמר הזאב, לא באתי לישב אצלך, אלא לך אצל יתרו. אמר משה, אם כדבריך שאלך ואומר לו, מי ישב לשומר הצאן? והרי בנה היה וכמה זבים וכמה נמרים, ואתה כאחד מהם. וכי אני יודע מה תעשה כשאלך? אמר הזאב, אם תניחני לשומר אותך, לא איזק אחד מהם, העבודה לשומים שאתה אוכל אחד מהם. ואם אוכל אחד, אהיה מדור עשירי. אמר לו משה, ומהו דור עשירי? אמר לו, הם גורלים (גורעים) מאנשי דור המבול ודור הפלגה. شبיעים, שקרנים, בחשנים, זדומות מעשיהם יבואו לידי. אתה עוד תפנוш אותן:

ואחריך הלהך משה, ודיבר ליתרו בכל המעשה שאירעו. אמר לו יתרו, תנ' לו מ מבחני זקן, ווירן כדי. הלהך משה אצל הזאב, והוא שומר הצאן וראשו בין ברכו. משמע שראה אותו עומד, משיקוף ומסתכל שאף אחד לא מזוק לצאן. אמר לו, מה אתה לך חותנן? אמר לו, כך אמר לי, שתיקח מ מבחני זקן. הסתכל בו משה, ולא ראהו עוד. הזאב נעלם. משמע כי עכשו הבין משה למפרע, כי זה מלאך, וזה דבר לא רגיל:

למיים הלהך משה להר חורב, ומטה האלדים בידו. עד שהיה מהלך בדרך, מצאו אדם זקן. אמר לו. שלום عليك רב. אמר לו, וועליך שלום. אמר לו משה. להיכן אתה הולך? אמר לו, לשות בארץ. אמר לו משה, יש לך פת לאכול במדבר? לא מקום ורע אלא תוחו ייל ישימון. אמר לו זקן, יש לי שתי גלוסקות. אמר לו משה, ואני יש לי שלוש גלוסקות, בוא ונערbam, זכר לדרכ. אה"כ כל אחד הוציאו שלו במניין, הם ספרו, אני שמתי שלוש, ואתה שמota שתים. ולקה אותם זקן, והניחם על כתפו. אמר לו משה, תנ' דעתך על אלו. תשמר עליהם:

הלו כמו ארבעה המשה מילון, אמרו זה להז, נאכל מן הפת שנשיכ נפשנו מן הרעב. הוציאו שתי גלוסקות, לכל אחד אחת. אה"כ הלו עד שנרעו רעב גDEL, אמר כל אחד להזכירו, נאכל שוכדי שנשיכ את نفسנו. אכלו שתי גלוסקות, נשתייר הכר אחד. הלו במדבר עד חצי היום, אמר משה לזקן, תנ' לנו הכר שנשטייר, את הכר האחרון. הבהירו אוטו זקן. אין עד הכר ונשכע שבועה חמורה, שייאו הוא אלא ארבעה ככורות:

עד שהלו מעת, זימן להם הקב"ה שני צבאים. אמר משה לאוטו זקן, לך ואמר לך אלה הצבאים. השיב זקן ואמר למשה, וכי שוטה אני, שאינו הולך ורודף אחר צבאים? וכי אין לך מן הצבאים? אמר לו משה, לך את המטה והראתך את הצבאים. לך את המטה, הוא מטה הآلרים ותרגומו חוטרא דאתעכדי ביה ניסין. אנו חושבים שנעישו בו רק הנשים הכתובים בתורה, אבל תראו כמה נסים נעשו במטה זהה. הראה את הצבאים, זקן הראה להם המטה, ולא יכלו לוזז ממקומם. נעזרו הצבאים. מיר ללחום ושותם, ועשוי מהם צלי. אמר משה לזקן, הזהוב שלא תשבך מן העצמות. לאחד שאכלו ושתו ולקחו מן הצבאים, הינה משה עצם אל עצמו, ולא שלחתך והגינוי עליהם. לנן לא ראה משה שיישברו העצמות. נתפלל תפילה שלימה לפני בוראו,

למערכת העلون נתקבלו

שני סיפורים מדמיינים,

ואנו מביאים אותם לפניכם בבחינת פרסום ניסא:

א. הרב י"ס ה"ו מאייזור השומרון התארח באחת השבותות אצל מכיריו באחד המקומות בארץ. מלבד מטליו שנשא עמו להתארח, לקח שקיית בה היו מפתחות מקום העבודה, פנקסי צ'קים, דוחות עבודה, רשימת חובות ועוד מסמכים רבים וחשובים. במושב"ק רצה להזור לבתו, וכਮובן ארץ את חפצי ובקש להכנס את השקית הנ"ל למזוודה. אולם להפתעתו הרבה לא נמצא אותה. מיד החל לחפשה בבית המארחים כאשר מצטרפים לחיפושים גם בני הבית. לאחר שעות החיפושים לא נמצא השקית, ובלית ברירה שם פגעו היה לבתו. החיפושים אחר השקית החשובה ארכו **כשבועיים** ימים. לפתע היה נראה כי כל הקיצים וכי צריך להשלים עם העובדה שהשקית אבדה ואני. ואז נזכר הרב י"ס בסיפוריו השיעות שקרה בעולויים הקודמים והחליט לתרום סכום מסוים לארגון "פעולות צדיק" באם תמצא השקית. למחorbit, מקבל הנ"ל טלפון ממספרת המארחים, כי השקית נמצאה בעיריית השמיכות. הרב י"ס השתומם לרוגע, הרי חיפשתי לא פעם ולא פעמיים ולא שלש בין השקית. כמוון שלשלם את העולם על חסדו וטובו

ב. הרב ר"ה ה"ו מצפון הארץ, תשתיית בחצר ביתו. הם סיכמו הביצוע. הקובלן החל לעבודות בעבודות החפירה, אולם לאחר מס' שעות עבדה התברר שהתגלתה בעיה בцентрת, דבר שלשית הקובלן לא נלקח בחשבון ועל זאת הוא רצה תוספת תשלום, ואם לא הוא לא מתכוון להמשיך בעבודות. הרב ר"ה טען כי קיבל הצעת מחיר ממנו על העובדה וכי הקובלן ראה את התוצאות לפני כן, ואם לשיטתו הייתה יכולה להיזכר בעיה היה צריך לומר זאת קודם, ולא כרגע לאחר שהסכים סוכם ע"י שני הצדדים. לאחר ברירה הסכים לשלם את התוספת ובתנאי שתסתאים כבר העובדה. אולם האברך הנ"ל לא התייחס ונדר שאם בעזה"ת הוא לא צריך להוציא מכיסו את התוספת לקבלן, אז הוא יתרום סכום מסוים לארגון "פעולות צדיק".

לאחר מס' ימים, משהסתירימה העובדה והאברך ר"ה ה"ו רצה לפרק את חובו, יותר הקובלן על התוספת וגובה רק את המחיר שסוכם. הרב ר"ה הודה להקב"ה ומיהר לשלם את נדרו:

מינוי תבליין וקליות

כשר לפ██ח למחרין ללא חשש חזר וניעור בהשגה המהודרת והמהירה של ד"ר פועלות צדיק בראשות מון הגאון רבינו יצחק רצабי שליט"א

מצות קשות עובדות יד שモרה
משעת קצירה 1 ג' הדורות הרכיכות נאקות על עצה ذات שעשית המתוץ ע"י בני תורה ובבקשה של פחוח חמי גוון גוף נרחב מהם גוף ארייפה מיגילות פריכים וטעימים במיוחד טריים ופריכים ואיכות שבותה שנות מהודרת. לאו חיש גלגולן.

מינוי תבליין מובהרים 100% טהור טריים וחביבים אינטנסיביים וטעימות מהודרת.

לאו חיש גלגולן ורישולו שיעיר

ב"ץ הנרת החרדי לשאר ימות השעה

דיש חיש גלוא צפורה (למנון מלחה להעלאה מון יש"ת עולת לפ██ח כפוף ביפוי) יצחק ח"ג ושער יצחק מוצ"ש (ברשת צו הרשע"ב)

- ◻ פופרייה מתוקה 500/120 גרם
- ◻ פופרייה רהפה 200 גרם
- ◻ פלפל שחור 120 גרם
- ◻ פלפל לבן 200 גרם
- ◻ נכנון 120 גרם
- ◻ נגביל 500/130 גרם
- ◻ רגליים 130 גרם
- ◻ קינמון 120 גרם
- ◻ גבינה 80 גרם
- ◻ ציפוי 80 גרם
- ◻ שום 100 גרם
- ◻ מלחה 200 גרם
- ◻ חילבה טעם 100 גרם

להפחזה או לבירור נקודות הפצה נוספים נא לזכיר שער עם הפצה וריאז

סדרת הספרים החשובה "תורה קודומה"

ניתן להציג בפורמט גדול וקטן
ספר הפטריות מיוחד עם פירוש הרש"ש
במחיר מיוחד מאוד
מחירים מיוחדים מעל 10 סטם לבתי כנסיות
בקרוב !! מהדורות ראש"י על
המישנה חומשי תורה

לרכישה והנចחות : דניאל חזדיי מס' 9604893-03

משלותים
חיים לכל
הארץ!